

Adela Vojtušová, Oščadnica

Spoved'
(poviedka)

Na osemnástu narodeniny som ti napísala siahodlhé blahoželanie. Bolo také dlhé, že keď som ho preposielala kamarátke screenshotmi, potrebovala som kliknúť trikrát. Pamätáš si naň? Vieš, pýtam sa preto, lebo si mi vtedy odpísal absolútne neuspokojujúcu správu. Že vraj: „Wau, tak toto...Na toto nikdy nezabudnem, dude.“ Tak nezabudol si? Vieš mi povedať aspoň jednu hlbokú myšlienku z toho nekonečného pátosu? Lebo ja nie. Viem, že tam boli. Na takej správe, a obzvlášť pre teba, som si určite dala záležať. Ale neviem sa rozpamätať na jediný z tých desiatok vinšov. Je to preto, že utieklo priveľa času? Alebo mi na tebe prestalo záležať? Možno dokonca tie myšlienky neboli až tak hlboké. Mohla by som si nájsť tie zapatrošené tri screenshoty, ale o to vôbec nejde. Chcela som len vedieť, či si to pamätáš ty. Chcela som sa utvrdiť v tom, že každý jeden z tvojich sľubov bol presiaknutý falošou a zbytočným naľahovaním. Teraz určite nevieš, o čom to, preboha, trepem. Veď ty si nikdy nevedel. Alebo si to aspoň dobre hral. Do očí, v ktorých sa dávno schovávala láska k tebe si mi otvorene povedal, ako si sa zahľadel do tej blondínky z vedľajšej triedy. Bože, a to som ťa z tých svojich zamilovaných očí spustila len na týždeň. Čo všetko by mohlo byť inak keby som ja na lyžiarsky nešla, alebo naopak, ty siel?

Smutné je, že sme sa vlastne podobali. Ani to nebola blondínka, to len ty si klamal. Mala vlasy myšacej farby, no dlhé, rovné a žiarivé. Ako ja, skôr než som sa mesiac predtým ostrihala. Keby som vedela, že tie jej dlhočizné vlasiská ti bude omotávať okolo nahého tela ešte o roky rokúce neskôr, zrejme by som sa neostrihala. Až keď sme sedeli schúlení vedľa seba v rohu tmavej chodby, a ja som mala vlasy opäť o niečo kratšie, povedal si mi, že takto sa ti nepáčia. Že krajšia som bola s dlhými. A ja som bola len nadšená z toho, že si si to všimol. Že ma vnímaš. A fakt, že sme skrčení sedeli tak blízko pri sebe, len my dvaja, kým ona bola v akejsi inej triede, na inej chodbe, mi dodával ďalšiu falošnú nádej.

Nebola ani veľmi pekná. Krajšia ako ja? Podľa teba zrejme áno, ja to posúdiť neviem. Samozrejme, bola chudá ako prútik a ohybná, lebo bola tanečnicou dlhšie ako ja. Vidiš? Ešte sme aj obe tancovali v tom istom súbore. Trochu sa teraz smejem, a to som len na začiatku. Mala jemnejšie črty ako ja. To uznávam. Jej krása bola dievčenská a nevinná a okrem iného, nikdy som ju nepočula nadávať. Nikdy. Na rozdiel odo mňa, veď vieš, môj hrubý slovník si neznášal. Tolkokrát si mi povedal, aké je to otrasné, keď dievča hreší ako pohan. No vyčítal si mi viacero vecí. Boli to maličkosti, ktoré ona nerobila. To jej neberiem. V tvojich zamilovaných očiach aj v očiach konvenčnej spoločnosti bola určite viac dievčaťom, ako som bola ja.

A rozumu veľa nepobrala. To som zistila od tvojho kamaráta, ktorého balila pár mesiacov po vašom rozchode. Pamätáš? Točila sa okolo neho ako okolo tyče za zvukov rýchlej hudby na námestí v meste. My sme sa zatiaľ asi objímali, pretože boli prázdniny a dlho sme sa nevideli. V ten večer si pil viac ako zvyčajne. Ja som pila len tak ako som zvykla piť. Veľa. Lebo veď vieš, bola som menej dievča ako ona. Ten kamarát mi povedal, že je dutá ako tágo. Smejem sa vždy keď vidím ako ste vy traja svorne na nejakej súťaži v boxe. Ona vždy rada pridá fotku. Keby som nepoznala ten príbeh za ňou, možno by som ju

považovala za peknú. Som si istá aspoň v tom, že som inteligentnejšia ako ona a menej falošná ako tvoje priateľstvo s tým kamarátom. Raz sme sa nešťastnou náhodou ocitli spolu na súťaži. Dovtedy som s ňou nemusela prehodiť ani slovo, a tak som aj urobila. Už náš úbohý rozhovor pred začiatkom mi o nej napovedal viac, než bola potreba. No a na tej súťaži, kde sme mali pracovať vo dvojici, som bola ja tá, ktorá akože vyriešila problém detskej práce v Číne a Indii. Ona mlčala. Tvoj kamarát neklamal. A ešte niečo. Ja by som ho nikdy nebalila. Bola som vždy zahľadená len do tých tvojich hnedých očí, ktoré boli pre mňa privysoko. Musel si sa vždy dívať priamo na mňa, alebo vedľa mňa sedieť, aby som ich videla. Ale vždy to stálo za to.

Ten váš rozchod. Opäť ti skúsím osviežiť pamäť. Vieš, komu si písal ako prvému a vylieval si si srdce? Asi nie. Ale pravdepodobne ti to už napadlo, inak by som ti o tom nepísala. Bola som to ja. Za každým utešujúcim slovom bola výborne skrývaná radosť. Zrejme si konečne zistil, že ona za veľa nestojí, napadlo mi. Nádej zo mňa asi len tak sršala. To už by možno lepšie vedeli kamarátky, predsa len, o nás vedeli takmer všetko. Nepovedala som im o tých ukradnutých chvíľach, ktoré sme pre seba mali. O malých radoostiach, ktoré si ty určite nepamätáš. A ak aj áno, sú to úsmevné spomienky na tvoju spolužiačku. Tú, o ktorej si nikdy neuvažoval tak, ako ona o tebe. Stavím sa, že si nepamätáš všetky tie situácie, ktoré sa udiali na labákoch v fyziky a biológie. Ja áno. Aspoň tie podstatné. Ale ešte ti chcem napísať niečo viac o tom, ako som sa cítila, keď sme sa bavili o tom rozchode. Vravel si, že ty si sa rozíšiel s ňou. O to lepšie, tešila som sa. A v škole si ani nevyzeral smutný. Proste ako ty. Vysoký a hnedooký, čo tvrdil, že cvičí, a pritom je stále chudý. Hádavý. Ako ja. Tvrdohlavý. Ešte viac ako ja. Bože, vieš ako nehorázne som ťa mala rada?! Tak taký bol váš rozchod. Prišiel a odišiel ako voda. O tom chudom prútiku ani nebolo počuť. Ledva som ju zazrela na chodbe. A bolo mi fajn.

A tie labáky. Iste vieš, ako mi nikdy nešla fyzika. Tak si praktické úlohy robil za mňa aj s ďalšími našimi spolužiakmi. Neustále sme si tam z niečoho robili srandu a ja som pri pohľade na teba a občasnóm nevyžiadanom dotyku bola skutočne šťastná. Hoci dodnes tvrdím, že tie hodiny som nenávidela. Pravda, možno ani neklamem. Lebo tie šťastné nenútené chvíle boli len ďalšou falošou. V skutočnosti som stále bola len niekto, kto ťa poobede otravoval správami a s kým si mohol viesť inteligentné dišputy. Nič viac. Jemný flirt sa uskutočnil na labákoch z biológie. Aké príznačné, keď sa nad tým teraz tak zamýšľam. Fu, spomínanie občas priam bolí. Aj keď mi chladné vnútro zohrieva biele suché. Na tých labákoch sme robili akýsi pokus s bielymi karafiátmi. Sedela som ti na kolenách, ani neviem, ako sa mi niečo také podarilo, ale viem, aká som bola nadšená. Strávila som tak takmer jeden a pol hodiny a keby si sa uchom priblížil k môjmu krku, určite by si mohol počuť šialene rýchly pulz. Okrem iného som ti jeden karafiát zastrčila do gombíkovej dierky na plášti a ďalší za ucho. Ako si mohol nevidieť, že ťa ľúbim, to naozaj netuším. V ten deň som poznanie videla na tvárach všetkých prítomných spolužakov.

Vieš, že raz sme sa skoro pobožkali? Aspoň ja si to myslím. Tiež to bolo na tej osudovej biológii. Stáli sme blízko oproti sebe a dosť dlho sme si zízali bez pohnutia do očí. Asi sme sa o niečom hádali a to mal byť intenzívny pohľad. Ja som priam cítila, že ma chceš pobožkať. Alebo som cítiť chcela? Aj tak, dobre vieš, že nič také sa nestalo. Otočil si sa s úsmevom na tvári a teraz, keď tak nad tým premýšľam, ten tvoj milý úsmev mohol pokojne byť výtvarným úškl'abkom. Lebo si vedel. A nič si s tým neurobil.

Že si sa s ňou dal opäť dokopy? Ja ani neviem, či ma to vôbec ranilo alebo prekvapilo. Brala som to ako fakt. Bez nej si ku mne aj tak nemal o nič bližšie. Ale viem, že moja kamarátka povedala, že ťa nemôže vystáť, lebo si namyslený a arogantný. To som dávno vedela. Ale ja som bola arogantná rovnako, preto som to vôbec nebrala ako príťaž. No vtedy, keď to povedala nahlas a odmietla sa s tebou v triede ďalej baviť, som to využila ako skvelú zámienku na to, aby som sa s tebou nemusela rozprávať ani ja. A tak som sa nerozprávala. Vyše roka. A tebe to bolo opäť výsostne jedno. Možno si sa aj ozval, ale boli to také malicherné hlúposti, že si ich nepamätám. Vidala som ťa každý deň. Hlavne s ňou. Zrazu ste boli nacapení na chodbe jeden na druhom a vieš čo? Mne to ani veľmi nevadilo. Aspoň teraz to tak cítim. Ťažko sa mi spomína na tie bezprostredné pocity po takej dlhej dobe, prepáč. Vytmavila by som ti to celé aj lepšie.

Ak si pri čítaní tohto blahoželanía nespomenieš na moment, keď sme sa znovu spriatelili, hm, tak to už bude naozaj smutné. Teraz sa skutočne zamysli. Tak pamätáš?

Prakticky sme si začali opäť rozumieť už pred stužkovou. Tak nejako sme museli, pretože sme obaja mali organizačné povinnosti. Viedol si ma k učiteľskému stolu, pretože sme šli tancovať. Vždy, keď to vidím na videu rozmýšľam, že by sme boli skutočne komický pár. Ty taký vysoký, ja taká nízka. Ale čo už, veď pár nikdy nebudeme, či nie? (Teraz sa jemne podnapito usmievam.)

Ale na dozvukoch, áno, tam sme sa reálne spolu začali baviť. Sedeli sme natesno vedľa seba na gauči a ja som ti tričko poliala vínom. Dôrazne si ma predtým upozornil, že si na to mám dávať pozor. Ale ja som bola opitá tým vínom a tvojou blízkou prítomnosťou. Nedávala som si pozor na nič. Zasmial si sa so mnou a donútil si ma, aby som si s tebou to tričko vymenila. Tak som celý zvyšok noci chodila v mokrom tričku Iron Maiden a ty v tričku s margarétkami s hlbokým výstrihom. Smiali sme sa. A dlho sedeli na schodoch, kde si mi povedal, ako ti bolo ľúto, že sme sa prestali kamarátiť. Moje srdce sa pochoabo roztopilo. Viedli sme dlhý rozhovor ako za starých čias. Ako tí dvaja prváci. Ako keď ja som ťa milovala už v októbri a ty mňa nikdy.

Na druhý deň som bola absolútne opitá. Sedela som ti na kolenách, konečne po takej dlhej dobe, a po pár chvíľach som sa k tebe túlila ako malé decko. Úbohé, napadá mi teraz. Aj tebe to tak prišlo, lebo si mi povedal, že som akási priveľmi prítulná a viac-menej ma zo seba zhodil.

Tak. Tam asi zašlo naše priateľstvo. Teda, moja láska, tvoje priateľstvo. Ďalšie momenty sú už len roztrúsené rozhovory o seriáloch a vysokej škole. Náš príbeh má dve a pol strany. Na to, že reprezentuje časť mojej depresie a štyri roky môjho života je to veľmi smutná bilancia.

Tú kliše otázku, že prečo ti to píšem teraz, si polož sám. Moja odpoveď na ňu je priveľmi krutá. A ak nie je, no, možno som len skrátka chcela aby si vedel, že si nie vždy bol až taký citlivý a chápvavý, na akého si sa hral. A stále hráš. Ktovie, ako budeš o pár dní, na svoje narodeniny, vyzerat' vedľa nej v tom fešáckom obleku, mne otočený chrbtom a farárovi tými hnedými očami. Mne na tom veľmi nezáleží, mám už svoj život. Ale ako som písala, a ako ty iste dobre vieš, som pomerne arogantná. Preto mi nerobí problém vyznat' ti dávno prežitú lásku práve dnes. Možno mi dáš vedieť, že čo ty na to.